

mere, end Finansminister Bramsnæs regnede med.

Regner vi da paa den Maade, kommer vi til, at efter dette skulde der blive et Overskud paa 8, maaske 8½ Mill. Kr.

Heroverfor staar imidlertid to Ting af stor finansiel Betydning. For det første det Forslag, Minister Bramsnæs stillede i Udsigt, da han fremsatte Finanslovforslaget, gaaende ud paa, at Postvæsenets Takster skulde nedsættes, hvilket vilde give en Mindreindtægt paa 6 Mill. Kr. Hertil kommer yderligere, at Jernbaneregnskabet ganske afgjort var opført for gunstigt paa Finanslovforslaget, saaledes som det blev fremlagt af Minister Bramsnæs, sammenholdt med det Resultat, som man vil kunne se nu i Aar, idet man har maattet være klar over, at Resultatet fra det sidste Aar, hvor vi ikke havde nogen Takstnedsættelse, maa antages paa det nærmeste at give det samme finansielle Resultat som det, man rettelig uden Takstnedsættelse burde have regnet med for Aaret 1927—1928. Den nuværende højterede Finansminister opgør denne Forskel til 8 Mill. Kr. Jeg har intet imod dette Tal at indvende, og jeg beder ærede tilstedeværende socialdemokratiske Repræsentanter, der tør hævde, at der er noget urigtigt heri, at staa op og motivere dette. Men er denne Antagelse rigtig, saa vil det ses, at til den gale Side vilde der efter det af Minister Bramsnæs fremlagte Forslag komme et Beløb paa 15 Mill. Kr., og da der vilde være et Overskud paa 8 Mill. Kr. efter den Opstilling, jeg tidligere har foretaget, vil det altsaa sige, at der for 1927—28 vilde blive et Underskud paa 6½ Mill. Kr.

Men saa er der jo intet som helst til Tillægsbevillingsloven, og den ærede socialdemokratiske Ordfører (Stauning), der for ikke længe siden forlod denne Talerstol, erklærede, at han paa ingen Maade mente, at et Beløb af 10 Mill. Kr. til Tillægsbevillingsloven var nok. Heri tror jeg nu ikke det ærede Medlem har Ret. Jeg tror, man vil kunne nøjes med et mindre Beløb; men sætter man Beløbet til en 6—7 Mill. Kr., vil det altsaa ses, at det Regnskab, som Socialdemokratiet har fremlagt, efter en nøgtern Bedømmelse, vil vise et Underskud paa en 10 Mill. Kr. Nu er det jo saa, at det endelige Resultat næsten altid viser sig bedre end det, der kan bygges paa Tillægsbevillingslov og Finanslov tilsammen, og jeg vil da antage, at man maaske, alt taget i Betragtning, kunde nøjes med at regne med et Underskud paa 10 Mill. Kr. Men et saa stort

Beløb mener jeg altsaa ogsaa man maa regne med, og selv om man nu vil sige, at dette jo ikke er noget uhyre stort Beløb, saa er det dog paa den anden Side heller ikke noget helt uanseligt. Jeg vil derfor hævde, at det absolut vilde have været nødvendigt, ogsaa for et eventuelt socialdemokratisk Ministerium, hvis det da vilde opretholde Kravet om Balance paa Driftsbudgettet, noget, jeg gaar ud fra at de vilde — alle Udtalelser fra socialdemokratisk Side, baade medens Partiet dannede Ministerium og siden, viser jo, at Partiet absolut indtager dette Standpunkt —, at fremsætte Forslag enten om forøgede Indtægter eller om ekstraordinær Formindskelse af Udgifterne.

Hele den Bevægelse, vi har været inde i, siden det nye Ministerium traadte til, har altsaa været en Bevægelse, som til en vis Grad — det er min Overbevisning — var nødvendiggjort af hele den foreliggende finansielle Situation, alene ud fra de Handlinger, der var foretaget af den socialdemokratiske Regering, hvoraf jo den ene maa understreges, nemlig den, at man nedsatte Postportotaksterne. Jeg maa paa en vis Maade sige, at selv om jeg paa det givne Tidspunkt ikke var nogen Ven af Statsbanetaksternes Nedsættelse, kan jeg ikke benægte, at en Fremførelse fra modsat Side mod Socialdemokraterne: Ja, men hvor kunde I da gaa med til Postportotaksternes Nedsættelse? — kan have en vis Berettigelse.

Jeg maa altsaa hævde, at uden Hensyn til, hvem der havde været Regering, forudsat at man vilde have bevaret Balancen efter de Love og Vedtagelser, der havde fundet Sted under den socialdemokratiske Regering, saa maatte man være skredet til enten at skaffe forøgede Indtægter eller ad ekstraordinær Vej at formindske Udgifterne. Men naturligvis, der kan altid være Tale om Graden af det, man gør paa dette Omraade, og det er netop i høj Grad Spørgsmaalet om Graden, der har karakteriseret hele det politiske Arbejde, som har fundet Sted siden sidste Valg. Og dermed glider jeg over til i store Træk efter min Opfattelse at optrække det, som er sket siden sidste Valg.

For at begynde med Begyndelsen skete der jo altsaa det, at der fandt et politisk Brud Sted, et Brud mellem Socialdemokrater og Radikale, et Brud, som, saa vidt jeg kan skønne efter de Iagttagelser, man ved forskellige Lejligheder har kunnet gøre, paa ingen Maade er blevet mindre siden da, men vel tværtimod er blevet større. Dette var Begyndelsen til, at vi fik Valg, og Valgets Resultat, ved vi alle, var jo det, at